

Arrest

nr. 109 687 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Isfahan en bent u Iraans staatsburger. Toen u negen jaar oud was, scheidden uw ouders. Uw vader was een zeer religieus, conservatief man en leider van een groep Bassidji (Bassidj-e Mostazafan, Mobilisatie van Verdrukten) die het leven van uw moeder, S. J. (...) (O.V. xxxxxxxx), zuur maakte. Bij de scheiding ging het hoederecht over u en uw zus, K. K. (...) (O.V. xxxxxxxx), zoals gebruikelijk is in Iran naar uw vader. U ging bij hem wonen, uw zus – die toen slechts drie maanden oud was – bleef evenwel bij uw moeder. Uw vader verplichtte u te bidden, mee te doen met de ramadan, en een hoofddoek te dragen, allemaal zaken die u helemaal niet wilde doen. Toen u achttien werd, huwelijkte uw vader u tegen uw wil uit aan een al even conservatieve man, M. B. (...), de zoon van een van uw vaders beste vrienden. Kort na uw huwelijk verlieten uw moeder en zus Iran. Zij vroegen op 28/12/2000 asiel aan in België. Met het

vertrek van uw moeder, bij wie u altijd met uw problemen terecht kon, verloor u al uw hoop. Er restten u alleen nog uw grootvader aan moederszijde, M. J. (...), en uw vriendin R. N. (...), bij wie u steun vond. Uw echtgenoot was een zeer religieus man met psychische problemen. In het begin van uw huwelijk met hem bleef het nog rustig, maar al snel begonnen zijn pesterijen. Hij beknotte voortdurend uw vrijheid en mishandelde u meermaals ook fysiek. U werd hierdoor depressief en probeerde zelfmoord te plegen door een overdosis medicatie te nemen. Toen uw dochter ouder werd, begon uw echtgenoot zich ook agressief tegenover haar te gedragen. Wanneer u aan uw vader vertelde over de mishandelingen, repliceerde deze alleen maar dat het volgens de koran toegelaten is voor een man om zijn vrouw te slaan wanneer zij niet luistert naar haar man. R. (...) was tijdens uw moeilijk huwelijk meermaals uw steun en toeverlaat. Drie tot vier jaar geleden werd R. (...) christen. Ze werd lid van een evangelisch protestantse huiskerk. Sedert ongeveer een jaar voor 22/01/1391 (Perzische kalender, stemt overeen met 10/04/2012 in de Gregoriaanse kalender) begon R. (...) u, wanneer u haar over uw echtelijke problemen vertelde, over haar religie te spreken. Ze zei u dat u bevrijd kon worden door ook in Jezus te gaan geloven en bad voor u. Aanvankelijk wilde u niet dat zij op u inpraatte over religie. U was er immers van overtuigd dat al uw miserie veroorzaakt werd door religie, in casu de islam, en wilde er niets meer mee te maken hebben. Geleidelijk aan echter merkte u dat u, wanneer R. (...) voor u bad en u over het christendom vertelde, rustig werd en dat u steun vond in wat zij zei. U begon haar uw interesse duidelijk te maken. R. (...) bracht u films over Jezus en teksten over Jezus mee. In 11/1390 (januari – februari 2012) deelde u haar mee dat u ook christen wilde worden. R. (...) maakte u duidelijk dat ze u eerst zou voorstellen aan zuster S. (...), de voorgangster in de huiskerk waar R. (...) lid van was. In 12/1390 (februari – maart 2012) ontmoette u zuster S. (...) voor het eerst. Kort daarna ontmoette u haar een tweede keer. Omdat u interesse had om bekeerd te worden, nodigde zuster S. (...) u uit om op 22/01/1391 (10/04/2012) bij haar langs te komen om voor u te bidden. Die dag vond uw wedergeboorte plaats en kreeg u een bijbel in het Farsi cadeau. Sindsdien woonde u regelmatig diensten en lessen bij zuster S. (...) bij. Ook begon u na enige tijd over uw nieuwe geloof te vertellen aan Sa. B. (...), de vrouw van een vriend van uw echtgenoot. Sa. (...) merkte immers op dat u meer energie had dan vroeger en vroeg zich af hoe dat kwam. U vertrouwde haar toe dat u naar een huiskerk ging en begon haar te vertellen wat u zelf te horen kreeg van R. (...). Sa. (...) had interesse en begon met u mee te gaan naar de huiskerk. Op 05/07/1391 (26/09/2012) was u op weg naar het appartement van zuster S. (...) voor een nieuwe les. Toen u het gebouw te voet naderde, zag u van op enige afstand dat zuster S. (...) en Sa. (...) door gesluierde vrouwen in een pick-up werden geduwd. U ging meteen weg en belde naar R. (...) om te vragen wat u moest doen. Zij adviseerde u niet meer naar huis terug te keren en uw simkaart weg te gooien en haar niet meer te contacteren. Daarop ging u meteen naar de woning van uw grootvader M. (...). Uw grootvader ging uw dochter op school ophalen en ging bij u thuis ook de shenasnamehs (geboorteboekjes) van u en uw dochter halen. Uw grootvader nam vervolgens contact op met een vriend van hem, K. S. (...), bij wie u enkele dagen kon verblijven. Op 09/07/1391 (30/09/2012) liet uw grootvader aan K. (...) weten dat hij u naar Teheran bij zijn broer, N. S. (...), moest brengen. Tijdens uw verblijf in Teheran vernam u van uw grootvader dat uw echtgenoot en vader bij uw grootvader waren langs geweest op zoek naar u. Ze hadden uw grootvader geduwd en uw echtgenoot had duidelijk gemaakt dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) jullie woning was binnengevallen en dat uw teksten en cursussen over Jezus en het christendom in beslag waren genomen. Bij deze inval was uw echtgenoot er voor het eerst achter gekomen dat u zich heeft bekeerd. U vermoedt dat zuster S. (...) en Sa. (...) na hun arrestatie dermate onder druk werden gezet dat ze u verklikt hebben. Na twaalf tot dertien dagen in Teheran reisde u met N. (...) naar Urumiyeh (Iran), vanwaar u samen met uw dochter doorreisde naar Istanbul (Turkije). Op illegale wijze reisden jullie vervolgens door naar België, waar u aankwam op 04/08/1391 (25/10/2012) en asiel aanvraagde op 29/10/2012. Na uw aankomst in België bedreigde uw echtgenoot, die er intussen was achter gekomen dat u Iran had verlaten, u twee-drie keer telefonisch dat hij u overal zou kunnen vinden en uw kind van u zou afpakken. Ook uw vader dreigt ermee u, wegens het gezichtsverlies dat u hem heeft doen lijden, eigenhandig te zullen vermoorden indien hij u terug zou zien. In België bent u in contact gekomen met de evangelische Iraanse Kerk in Turnhout. Op 27/01/2013 werd u door broeder B. (...) gedoopt. U gaat elke zaterdag naar de kerk en spreekt met vrienden over uw nieuwe geloof. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees er de doodstraf te zullen krijgen omdat u bekeerd bent en gepredikt heeft. Ook heeft u schrik voor uw vader en uw echtgenoot.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw karte melli (identiteitskaart); een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van de shenasnameh (geboorteboekje) van uw dochter; een attest van B. M. (...) d.d. 21/01/2013 ter bevestiging dat u sinds 01/12/2012 regelmatig deelneemt aan de diensten van de Protestantse Kerk; uw doopcertificaat en enkele foto's ter staving van uw doopsel op 27/01/2013.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en er een evangelisch protestantse huiskerk bezocht te hebben. Na een inval in deze huiskerk werd u door uw medegelovigen, waaronder Sa. (...), een vrouw die door toedoen van uw prediken tot de kerk was toegetreden, verklikt en werd u gevisieerd door de Iraanse autoriteiten (CGVS I p. 4, 33-34; CGVS II p. 8, 12). Er dient vastgesteld te worden dat meerdere elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran en van het feit dat u hierom in Iran werd gevisieerd op de helling zetten.

Zo dient vooreerst gewezen te worden op enkele flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw moeder aangaande uw moeilijke jeugd bij uw vader en uw uithuwelijking door uw vader toen u achttien was met een man die u haatte. U verklaarde ten overstaan van het Commissariaat-generaal dat u na de scheiding van uw ouders bij uw religieus-conservatieve vader ging wonen aangezien hij het hoederecht over de kinderen had gekregen, dat hij u op uw achttiende tegen uw wil uithuwelijkte aan een al even religieus-conservatieve man met psychische problemen, en dat u tijdens uw huwelijk voortdurend door uw echtgenoot in uw vrijheid werd beknot en fysiek en psychisch werd mishandeld. U bent nooit verliefd geweest op uw echtgenoot, integendeel, u haatte hem. Uw moeder was ervan op de hoogte dat uw vader u uithuwelijkte aan een man die u niet graag zag (CGVS I p. 5-10, 21-22). Uw moeder daarentegen maakte herhaaldelijk duidelijk dat zij bij de echtscheiding van uw vader op 22/07/1369 (14/10/1990) het hoederecht kreeg toegewezen over u en uw zus. In ruil voor deze regeling deed zij afstand van haar bruidsschat. Zij voegde eraan toe dat uw vader toch niet in jullie geïnteresseerd was aangezien jullie meisjes zijn. Zij legde tevens haar echtscheidingsakte neer die expliciet bevestigt dat het hoederecht over u en uw zus aan haar werd toegewezen, en dit met het akkoord van uw vader, tot jullie puberteit en huwelijk. Uit niets in haar verklaringen blijkt dat u na de echtscheiding bij uw vader zou hebben gewoond, integendeel. Voorts stelde uw moeder dat u niet met haar en uw zus meekwam naar België omdat u kort voor hun vertrek verliefd was geworden op een buurjongen en met hem gehuwd was, weliswaar zonder ceremonie aangezien jullie bang waren dat uw vader het feest zou verstoren indien hij erachter zou komen dat u ging huwen (vragenlijst DVZ J. S. (...) vraag 42; antwoord op vragenlijst CGVS bijlage met relaas; gehoor CGVS d.d. 01/03/2004 p. 2, 4, 8, 15).

Bovenstaande inconsistenties tussen uw verklaringen en die van uw moeder, wiens verklaringen ondersteund worden door een echtscheidingsakte waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, zijn dermate fundamenteel dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw verklaringen na de scheiding van uw ouders steeds bij uw conservatieve vader te hebben gewoond en op uw achttiende tegen uw wil door hem uitgethuwlijkt te zijn aan een al even conservatieve man. Bijgevolg staat ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde jarenlange slechte relatie met en jarenlange psychische en fysieke mishandeling door uw echtgenoot geheel op de helling. Ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen Iran te hebben verlaten zonder medeweten / toestemming van uw echtgenoot en in België telefonisch bedreigd te zijn door uw echtgenoot komt bijgevolg ernstig in het gedrang (CGVS I p. 5-10, 14, 23).

Gelet op het feit dat u de manier waarop u in contact kwam met het christendom en interesse begon te krijgen voor het christendom, met name via de gesprekken met uw vriendin R. N. (...), die een paar jaar geleden christen was geworden en die voor u bad wanneer u haar uw problemen met uw echtgenoot toevertrouwde (CGVS I p. 23, 26), linkt aan uw desastreuze huwelijk met een man die u en uw dochter mishandelde – problemen waarvan u stelt dat ze alle voortvloeiden uit de islam waardoor u de islam haatte (CGVS I p. 23) – en gelet op voorgaande vaststelling dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw slechte jeugd en huwelijk, kan worden geconcludeerd dat ook uw verklaringen over hoe u interesse zou zijn beginnen te krijgen in het christendom in Iran geenszins geloofwaardig zijn. Hieruit vloeit tevens voort dat er nog maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw contacten met en bezoeken aan een evangelisch protestantse huiskerk in Isfahan, met name de kerk waar ook R. (...) lid van zou zijn geweest, en aan uw beweerde wedergeboorte op 22/01/1391 (10/04/2012) in deze kerk (CGVS I p. 27). U stelde duidelijk dat u de beslissing nam om bekeerd te willen worden omdat u de islam niet meer wilde hebben aangezien deze religie verantwoordelijk was voor al uw miserie (CGVS I p. 27). Aan dit laatste kan, zoals hierboven werd uiteengezet, geen geloof gehecht worden.

Dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde bezoeken aan de huiskerk van een zekere zuster S. (...) blijkt ook uit uw wel heel gebrekkige kennis aangaande de andere leden van deze kerk. Behalve de voornamen van enkele andere leden weet u over uw medegelovigen niets (CGVS II p. 3-4). Zelfs van zuster S. (...) weet u niets: u weet niet van waar in Iran zij oorspronkelijk

was, of zij gehuwd was, of zij kinderen had, wat zij gestudeerd had (CGVS II p. 4). Zelfs al zouden jullie uit veiligheidsoverwegingen niet veel hebben mogen vertellen (CGVS II p. 3-4), dan nog is het niet aannemelijk dat u slechts dermate weinig informatie zou hebben over die personen met wie u meermaals samenkwam om te bidden en lessen te volgen.

Gezien voorgaande bevindingen staat ook de waarachtigheid van de door u beweerde inval in de huiskerk en van de daaropvolgende inval van de autoriteiten bij u thuis omdat u verklikt zou zijn door Sa. (...), die zich door uw prediken besloot te bekeren (CGVS I p. 33-34; CGVS II p. 12, 14, 17), fundamenteel op losse schroeven.

Dat aan deze invallen nog maar weinig geloof kan worden gehecht, wordt nog bevestigd door de volgende vaststellingen. Zo is het geenszins aannemelijk dat u er – gezien u zeer kort daarvoor getuige was geweest van de arrestatie van een aantal van uw medegelovigen – niet aan gedacht zou hebben het bezwarend materiaal dat u thuis bewaarde en dat later bij de inval door de autoriteiten gevonden werd, zoals de cursussen en teksten over Jezus die u van R. (...) kreeg en die u bewaarde in een kast, door uw grootvader te laten meenemen uit uw woning toen hij op 05/07/1391 (26/09/2012) daarheen ging om de shenasnamehs van u en uw dochter op te halen (CGVS I p. 17-18, 27; CGVS II p. 11, 18-19). Uw uitleg dat u schrik had en aan uw dochter moesten denken op dat moment is in deze bezwaarlijk afdoende te noemen (CGVS II p. 19).

Voorts is het opmerkelijk dat u betreffende de inval in de huiskerk waar u lid van zou zijn geweest geen enkele informatie heeft over wat er, na wat u had gezien op 05/07/1391 (26/09/2012), met uw medegelovigen is gebeurd. Zo weet u niet of er behalve zuster S. (...) en Sa. (...) nog andere leden werden gearresteerd (CGVS I p. 34; CGVS II p. 16). Ook over R. (...) heeft u geen enkel nieuws meer sinds die dag (CGVS II p. 6). U zou niet naar haar lot durven te informeren uit schrik haar en haar broer in gevaar te brengen (CGVS II p. 6). Gelet op het feit dat er in de media, bijvoorbeeld op internet, meermaals bericht wordt over invallen in Iraanse huiskerken en arrestaties van christenen, kan verwacht worden dat u op deze manier zou proberen om meer te weten komen over het lot van uw huiskerk en de aanhouding van zuster S. (...). U heeft dit evenwel nooit gedaan, naar eigen zeggen omdat u niet zo goed bent in het omgaan met internet (CGVS II p. 15), wat een weinig overtuigende uitleg is aangezien u wel een Iraanse website van christenen consulteert (CGVS II p. 5). Dat u geen enkele informatie heeft - of zelfs maar zoekt - over het lot van de huiskerk waarvan u beweert lid te zijn geweest, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tevens slaagt u er niet in enige concrete informatie te verstrekken over wat er na de inval bij u thuis nog in Iran is gebeurd voor u persoonlijk (CGVS II p. 7, 19). U onderhoudt nochtans nog regelmatig contact met uw grootvader aan moederszijde, die u ook geholpen heeft Iran te verlaten (CGVS I p. 12-13; CGVS II p. 2). Zo weet u niet of er intussen een gerechtelijke procedure tegen u werd gestart en weet u niet of er convocaties voor u werden afgeleverd (CGVS I p. 34; CGVS II p. 19-20). Evenmin weet u of de Iraanse autoriteiten u elders dan bij u thuis zijn gaan zoeken (CGVS II p. 19). Bovendien ondernam u geen enkele poging om te trachten meer te weten te komen, bijvoorbeeld door met de hulp van uw grootvader een advocaat in te schakelen die zich zou kunnen gaan informeren (CGVS II p. 20). Dat uw grootvader al oud is (CGVS II p. 20), is geen afdoende rechtvaardiging waarom u zich niet op deze manier zou kunnen informeren over de toestand voor u in Iran.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen en vluchtrelaas. Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan het feit dat u reeds in Iran zou zijn bekeerd en er een evangelisch protestantse huiskerk zou hebben gefrequenteerd. Bijgevolg heeft u ook niet aannemelijk gemaakt in Iran reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten te hebben gelopen omdat een van uw gearresteerde medegelovigen, die zich door toedoen van uw prediken wilde bekeren, u heeft verklikt.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u beschikt over een gedegen kennis van de Bijbel en het evangelisch protestantisme, wat erop wijst dat u de Bijbel gelezen / bestudeerd heeft en deze religie bestudeerd heeft. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven. Voorts kan u enkel aantonen dat u in België gedoopt werd in een protestantse kerk in Turnhout. Met betrekking tot uw religieuze activiteiten in Iran beschikt u over geen enkel begin van bewijs. Gezien uw geloofwaardigheid met betrekking tot Iran fundamenteel in het gedrang is, is de oprechtheid van uw doopsel in België al evenzeer twijfelachtig. Hoe dan ook, uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt daarenboven dat

wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in besloten kring beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen wel een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is echter niet van toepassing op uw geval. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering (wedergeboorte) in Iran, noch aan het feit dat u er een evangelisch protestantse huiskerk zou hebben gefrequentieerd. Uit de informatie blijkt tevens dat in de periode 2011-2012 geen enkel geval teruggevonden kon worden van een bekeerling, die nog niet eerder onder de aandacht stond van de Iraanse autoriteiten – gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas m.b.t. Iran kan hiertoe worden besloten –, die na zijn terugkeer naar Iran problemen heeft gekend met de autoriteiten in Iran. Met betrekking tot uw evangelisatieactiviteiten kan tot slot nog worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Iran reeds iemand (Sa. (...)) overtuigd te hebben zich te bekeren (cf. supra). In België heeft broeder B. (...) u gevraagd om te gaan spreken met andere Iraniërs in het opvangcentrum van Arendonk, waar uw zus werkt, maar u heeft dit nog niet gedaan. Uw religieuze activiteiten in België beperken zich tot het bijwonen van de kerkdienst op zaterdag en tot het spreken met familie en vrienden over uw religie (CGVS II p. 13-14). Uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan evenwel op de hoogte zouden zijn. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande appreciatie. Uw karte melli, uw shenasnameh en de shenasnameh van uw dochter bevatten louter persoonsgegevens, die op zich niet worden betwist. Het attest van B. M. (...), uw doopcertificaat en de foto's tonen aan dat u in België naar een protestantse kerk gaat en zich hier liet dopen, wat op zich evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Omtrent de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar moeder aangaande de moeilijke jeugd van verzoekende partij bij haar vader, meent verzoekende partij dat noch de echtscheidingsakte waarin het hoederecht wordt toegekend aan haar moeder, noch de verklaringen van haar moeder afbreuk doen aan haar verklaringen dat zij na de echtscheiding van haar ouders bij haar vader is blijven wonen. Verzoekende partij wijst erop dat zij op het ogenblik van de echtscheiding van haar ouders slechts zeven à acht jaar oud was en dat zij er niet van op de hoogte was dat het hoederecht in de echtscheidingsakte aan haar moeder werd toegekend. Evenwel neemt het feit dat het hoederecht "op papier" aan haar moeder werd toegekend niet weg dat verzoekende partij in feite bij haar vader is blijven wonen. Waar verwerende partij motiveert dat uit niets in de verklaringen van de moeder van verzoekende partij blijkt dat verzoekende partij na de echtscheiding bij haar vader zou hebben gewoond, betoogt verzoekende partij dat uit de verklaringen van haar moeder evenmin kan worden afgeleid dat verzoekende partij op permanente wijze bij haar moeder woonde. Haar moeder spreekt immers steeds over het hoederecht, maar doet geen uitspraak over het effectieve verblijf. Verzoekende partij verwijst tevens naar haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat zij bij haar vader ging wonen, maar dat zij haar moeder mocht gaan bezoeken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 22/01/2013, p. 8). De verklaring van haar moeder dat de vader van verzoekende partij ermee dreigde haar de kinderen af te nemen, houdt niet noodzakelijk in dat verzoekende partij op permanente wijze bij haar moeder woonde.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat de moeder van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken volgende verklaringen aflegde: *"Mijn kinderen werden aan mij toegewezen. Mijn man was niet geïnteresseerd in hen (volgens de islamitische wet heeft hij het eerste hoederecht), gezien het meisjes waren."* (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1, vragenlijst CGVS, p. 14). In haar antwoord op de vragenlijst van het CGVS stelt zij het volgende: *"Ik zei dat ik zal nooit mijn dochters aan hem geven, want ik had alle mijn vermogen gegeven."* (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1, antwoord op vragenlijst CGVS, bijlage 2). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal legt verzoekende partij omtrent de houding van haar ex-man nog volgende verklaringen af:

"Hij was tegen meisjes en kwam mij zelf niet van ziekenhuis halen. Het werd erger na de tweede geboorte van dochter

(...)"

A. T. (...) is bij mij langsgekomen . Hij kwam naar mij thuis en eiste de kinderen ; hij had hem gestuurd om te bemiddelen . Hij wist dat mijn zwakte de kinderen waren .

(...)"

Mijn schoonouders verdedigden mij en zeiden dat hij geen recht had en hij wou de kinderen niet maar wou mij gewoon pesten" (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1, gehoorverslag CGVS d.d. 01/03/2013, p. 5 en 8). Gezien uit de verklaringen van haar moeder duidelijk blijkt hoe belangrijk de kinderen voor haar waren, en dat uit de echtscheidingsakte blijkt dat zij het hoederecht had over de kinderen, is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij tot haar achttien jaar bij haar vader zou hebben gewoond. Ook de verklaring van verzoekende partij dat zij haar moeder mocht gaan bezoeken, is in het licht van de slechte relatie tussen haar ouders allesbehalve geloofwaardig. Verder blijkt uit de verklaringen van haar moeder dat zij regelmatig verhuisden om te ontkomen aan de pesterijen van de vader van verzoekende partij. Dienaangaande verklaart de moeder van verzoekende partij het volgende: *"Na dat brand ongeval in onze keuken verhuisden wij naar een andere huis en dat keer wij dachten dat wij zullen veilig zijn want wij wonden op de derde verdieping van dat gebouw, maar hij houdt niet op. In dat huis mijn oudere dochter werd verliefd op buurman en zij trouwden in geheime in de huwelijksregister (...)"* (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 1, antwoord op vragenlijst CGVS, bijlage 5). Derhalve kan uit de verklaringen van de moeder van verzoekende partij, die worden ondersteund door een echtscheidingsakte waarin het hoederecht wordt toegekend aan de moeder van verzoekende partij, wel degelijk worden afgeleid dat verzoekende partij bij haar moeder woonde.

2.2.4.1. Aangaande de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar moeder omtrent de uithuwelijking van verzoekende partij door haar vader toen zij achttien was met een man die zij haatte, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar moeder destijds de waarheid niet heeft verteld. Verzoekende partij vermoedt dat haar moeder zich schuldig voelde aangezien zij bij haar vlucht haar oudste dochter in Iran had achtergelaten bij een al even conservatieve echtgenoot als haar voormalige echtgenoot. Omwille van dit schuldgevoel, waarvoor zij niet durfde uit te komen tegenover de asielinstanties, heeft haar moeder mogelijks de feiten anders en mooier voorgesteld. Tevens begrijpt verzoekende partij niet waarom er meer geloof zou moeten gehecht worden aan het

relaas van haar moeder, gezien men in het verleden de verklaringen van haar moeder niet geloofde. Haar moeder heeft destijds immers een negatieve beslissing gekregen van het Commissariaat-generaal. Daarnaast verwijst verzoekende partij naar een schrijven van 13 maart 2013 van haar Iraanse advocaat, dat verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), waarin wordt gesteld dat er een echtscheidingsprocedure hangende is, welke evenwel nog niet rond is aangezien de echtgenoot van verzoekende partij niet meewerkt.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het Commissariaat-generaal over de mogelijkheid beschikt om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de asielzoeker zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met verklaringen van familieleden. *In casu* worden de verklaringen van de moeder van verzoekende partij betreffende het hoederecht ondersteund door een echtscheidingsakte. Daar verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat zij na de echtscheiding bij haar vader te hebben gewoond, komt de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij dat haar vader haar heeft uitgehuwelijkt aan een van zijn beste vrienden, eveneens een zeer conservatieve man, eveneens in het gedrang. Voor wat betreft het schrijven van 13 maart 2013 van de Iraanse advocaat van verzoekende partij, wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en deze van haar moeder te ontkrachten.

2.2.5.1. Waar verwerende partij wijst op de zeer gebrekkige kennis van verzoekende partij aangaande de andere leden van de door verzoekende partij bezochte huiskerk, betoogt verzoekende partij dat tijdens de bezoeken aan de huiskerk God en het geloof centraal stond en dat de aanwezige personen niet geïnteresseerd waren in elkaars privéleven, maar elkaar vonden in hun geloof. Omwille van veiligheidsredenen stelden de bezoekers van de huiskerk zich enkel voor met de voornaam.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt (*"Zuster S. (...) had gezegd dat het oww de veiligheid beter was om elkaars adres en namen niet te weten."* (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 12/02/2013, p. 4) . Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds terecht heeft geoordeeld dat zelfs als zouden ze uit veiligheidsoverwegingen niet veel hebben mogen vertellen, het nog niet aannemelijk is dat verzoekende partij slechts dermate weinig informatie zou hebben over die personen waarmee zij meermaals samenkwam om te bidden en lessen te volgen. Het herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. Bovendien wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten worden gelezen en niet als een optelsom van aparte componenten die elk op zich de beslissing dragen. De volstreekte onwetendheid – daargelaten de voornamen – over de medegelovigen die samen met verzoekende partij dezelfde huiskerk frequenteerden bevestigt verder de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.2.6.1. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat het geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij er niet aan gedacht heeft het bezwarend materiaal dat zij thuis bewaarde en dat later bij de inval door de autoriteiten gevonden werd door haar grootvader te laten meenemen uit haar woning toen hij op 26 september 2012 daarheen ging om de shenasnamehs van haar en haar dochter op te halen, stelt verzoekende partij dat zij uitermate bang was en vreesde voor haar leven en dat van haar dochter nadat zij had gezien hoe medegelovigen werden gearresteerd. Ook dacht verzoekende partij niet helder na, gezien de omstandigheden waarin zij verkeerde. Ze wijst op de door haar gegeven verklaringen daaromtrent: *"U moet zich in mijn schoenen stellen, dat je op dat moment niet terug naar je eigen huis kan, enerzijds schrik van de overheid, anderzijds schrik van M. (...) en mijn vader, ik moest aan mijn kind denken op dat moment"* (administratief dossier, stuk 4., gehoorverslag CGVS d.d. 12/02/2013, p. 19). Het was dan ook haar grootvader die eraan gedacht had de shenasnamehs van haar en haar dochter te gaan ophalen.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat juist in het licht van deze beweerde vrees van verzoekende partij voor haar veiligheid en die van haar dochter verwacht kan worden dat zij minstens zou hebben gedacht aan het verwijderen van het bezwarende materiaal bij haar thuis op een ogenblik dat het nog kon, aangezien het vinden hiervan door de Iraanse autoriteiten hun veiligheid des te meer in het gedrang zou brengen. Het wel ophalen van identiteitsdocumenten, doch het achterlaten van tastbaar

bewijs teneinde een beschuldiging van bekering of proselitisme te staven, is gezien de voorgehouden immense vrees volstrekt onaannemelijk.

2.2.7.1. Inzake het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij betreffende de inval in de huiskerk waarvan zij lid zou zijn geweest geen enkele informatie heeft over wat er, nadat zij op 26 september 2012 gezien had dat zuster S. en Sa. door gesluierde vrouwen in een pick-up werden geduwd, met haar medegelovigen is gebeurd, en zij bovendien geen enkele poging heeft ondernomen om meer te weten te komen over het lot van haar huiskerk en haar medegelovigen, dit terwijl in de media meermaals bericht wordt over invallen in Iraanse huiskerken en arrestaties van christenen, onderstreept verzoekende partij dat zij tijdens haar tweede gehoor heeft verklaard dat zij een gebrekkige kennis heeft van het internet waardoor zij niet in de mogelijkheid is om op het internet te zoeken naar berichtgeving omtrent de inval in de huiskerk. Zoals zij tijdens haar gehoor heeft verklaard, heeft zij geen e-mailadres en geen profiel op een sociaalnetwerksite. Ze gaat enkel op een Iraanse site van christenen. Verder betoogt verzoekende partij dat niet over iedere gearresteerde christen wordt gerapporteerd en acht zij de kans klein dat er iets over de inval in de huiskerk van zuster S. kan worden teruggevonden in de media.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij verwijst naar de door haar gegeven verklaringen op het Commissariaat-generaal, namelijk dat haar kennis van het internet gebrekkig is waardoor zij niet op het internet kon zoeken naar berichtgeving omtrent de inval in de huiskerk, wijst de Raad er wederom op dat dergelijke verwijzing naar eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om desbetreffende motivering te ontcrachten. Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij met voormelde herhaling in gebreke blijft. De Raad benadrukt dat verzoekende partij trouwens geen moeite heeft een Iraanse website van christenen te consulteren waaruit mag worden besloten dat het gebruik van het internet haar niet onbekend is. Verder wijst de Raad verzoekende partij erop dat verwerende partij geenszins voorhoudt dat er over iedere gearresteerde christen wordt gerapporteerd. Wel merkt verwerende partij op dat er in de media, bijvoorbeeld op internet, meermaals bericht wordt over invallen in Iraanse huiskerken en arrestaties van christenen. Het is dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij, gezien de door haar beweerde vrees, zelfs geen enkele poging doet om meer informatie te vinden omtrent de inval in de huiskerk.

2.2.8.1. Verzoekende partij stelt aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij er niet in slaagt enige concrete informatie te verstrekken over wat er na de inval bij haar thuis nog in Iran is gebeurd voor haar persoonlijk wederom dat zij haar grootvader hiermee niet wou belasten, gezien zijn leeftijd.

2.2.8.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij zou hebben toegelaten om haar eigen situatie in te schatten. Het zich niet terdege informeren via haar grootvader, met wie zij verklaart nog contact te hebben, over de stand van zaken doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Met haar argument dat zij haar grootvader niet wou belasten gezien zijn leeftijd, verwijst verzoekende partij wederom naar de door haar gegeven uitleg op het Commissariaat-generaal. Door verwerende partij werd evenwel reeds terecht geoordeeld dat het feit dat de grootvader van verzoekende partij al oud is geen afdoende rechtvaardiging is waarom verzoekende partij zich niet op deze manier zou kunnen informeren over de toestand voor haar in Iran. De Raad ziet niet in hoe het contacteren van een advocaat, die zich vervolgens dan zou kunnen gaan informeren, een grote belasting zou vormen voor de grootvader van verzoekende partij. Bovendien weegt dit geenszins op tegen het mogelijk kunnen inwinnen van uiterst belangrijke informatie, waarmee verzoekende partij een veel duidelijker beeld zou kunnen krijgen van de problemen en risico's waarmee zij te maken zou kunnen krijgen indien zij naar Iran zou terugkeren. Dat verzoekende partij zelfs niet de vraag stelt aan haar grootvader of deze haar zou kunnen helpen meer informatie te verkrijgen acht de Raad volstrekt onaanvaardbaar en is een houding die niet in overeenstemming te brengen valt met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.9.1. Met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat het loutere feit dat verzoekende partij een gedegen kennis heeft van de Bijbel en het evangelisch protestantisme niet aantoonst wanneer, in welke omstandigheden en naar aanleiding waarvan of met welk doel zij die kennis heeft verworven, oppert verzoekende partij dat een persoon die slechts beweert een bekeerling te zijn, doch dit niet is, nooit zulke gedegen kennis zou hebben over het geloof en de antwoorden niet zou kunnen geven die

verzoekende partij heeft gegeven. Verzoekende partij kent immers niet alleen de letterlijke inhoud van haar religie, ook kan zij de betekenis van bijvoorbeeld de parabels, de kruisiging en de symboliek van bepaalde zaken juist weergeven. Ook kon zij verklaren waarom zij juist voor het protestantisme en niet voor het katholicisme heeft gekozen, waarbij zij wijst op het verschil tussen beide stromingen.

2.2.9.2. De Raad wijst erop dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar bekering in Iran en omtrent het feit dat zij omwille hiervan in Iran geïmigreerd werd door de autoriteiten. Door verwerende partij werd immers vastgesteld dat verzoekende partij de manier waarom zij in contact kwam met het christendom en waarom zij hierin interesse kreeg, linkt aan haar problemen in het verleden, namelijk haar slechte jeugd en haar desastreus huwelijk. Aan de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar slechte jeugd en haar desastreus huwelijk kan echter geen geloof worden gehecht gezien de tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar moeder (administratief dossier, stuk 16, deel 1) en gezien de inhoud van de echtscheidingsakte van haar ouders (administratief dossier, stuk 16, deel 2). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar contacten met en haar bezoeken aan een evangelisch protestantse huiskerk in Isfahan, de kerk waar ook R. lid van zou zijn geweest, en van haar beweerde wedergeboorte op 10 april 2012 in deze kerk. Door verzoekende partij werd immers uitdrukkelijk gesteld dat zij de beslissing tot bekering had genomen omdat zij de islam niet meer wilde hebben omdat deze religie verantwoordelijk was voor al haar miserie. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde inval in de huiskerk en de daaropvolgende inval bij haar thuis. Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht wordt bovendien bevestigd door de onaannemelijkheid dat verzoekende partij er niet aan gedacht zou hebben het bezwarend materiaal dat zij thuis bewaarde door haar grootvader te laten meenemen en de opmerkelijke vaststelling dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft over wat er met haar medegelovigen is gebeurd en dat zij geen enkele poging heeft ondernomen zich hieromtrent te informeren. Ook kan verzoekende partij geen concrete informatie verstrekken over wat er na de inval bij haar thuis nog in Iran is gebeurd voor haar persoonlijk, of er convocaties werden afgeleverd en of er een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart. Gezien er aldus geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran, aan haar bezoeken aan een huiskerk en aan het feit dat zij omwille hiervan geïmigreerd zou worden door de Iraanse autoriteiten, merkt verwerende partij terecht op dat de loutere vaststelling dat verzoekende partij een gedegen kennis heeft van de Bijbel en het evangelisch protestantisme geenszins van aard is de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen, aangezien deze kennis ingestudeerd kan zijn en uit deze loutere kennis niet kan worden afgeleid wanneer, in welke omstandigheden en naar aanleiding waarvan of met welk doel zij die kennis heeft verworven.

2.2.10.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat de religieuze activiteiten van verzoekende partij in België beperkt zijn tot het bijwonen van de kerkdienst op zaterdag en tot het spreken met familie en vrienden over haar religie en dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn, wijst verzoekende partij erop dat er tijdens haar doopsel in België zeker honderd mensen aanwezig waren en dat er foto's werden genomen. Er kan onmogelijk met zekerheid gesteld worden dat er zich onder deze aanwezigen geen personen van de Iraanse overheid bevonden.

2.2.10.2. De bewering van verzoekende partij dat er tijdens haar doopsel in België zeker honderd mensen aanwezig waren, betreft een blote bewering en kan geenszins worden opgemaakt uit de foto's die door verzoekende partij werden aangebracht (administratief dossier, stuk 15, document 5). Ook de stelling dat er zich onder deze mensen weleens personen van de Iraanse overheid zou kunnen bevinden, betreft een blote bewering. Verzoekende partij heeft geen enkele concrete aanwijzing dat dit het geval zou zijn.

2.2.11. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij twee landgenoten tracht te overtuigen zich te bekeren, oordeelt de Raad dat dit eveneens een blote bewering betreft die op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan deze evangelisatieactiviteiten, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn.

2.2.12.1. In verband met het verwijt dat verzoekende partij met betrekking tot haar religieuze activiteiten in Iran over geen enkel begin van bewijs beschikt, stelt verzoekende partij dat zij van haar deelname in de huiskerk onmogelijk een materieel stuk kan voorleggen. Het verkrijgen van dergelijk stuk zou hetzelfde zijn als je doodsvonnis aanvaarden.

2.2.12.2. De Raad merkt op dat van verzoekende partij hoegenaamd niet wordt vereist dat zij een bewijs van haar lidmaatschap van een bepaalde huiskerk zou voorleggen, doch stelt verwerende partij wel vast dat verzoekende partij ondanks haar beweerde bekering tot het christendom in Iran en haar doorgedreven studie in dit geloof ook maar niet het minste begin van bewijs kan voorleggen van haar religieuze activiteiten in Iran in het algemeen. Het niet aanwezig zijn van een dergelijk begin van bewijs is louter een bijkomende bevestiging van het terecht ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas en betreft niet een enige motivering waarop de bevinding van ongeloofwaardigheid is gesteund.

2.2.13.1. Verzoekende partij meent verder dat de motivering in de bestreden beslissing dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten en dat daarenboven blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in besloten kring beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden gebaseerd is op gedateerde informatie. Ze wijst erop dat iedere gelovige, bij het binnengaan van de kerk, zijn identiteitskaart dient te tonen. In de aanloop van de verkiezingen zijn de Iraanse autoriteiten bovendien nog strenger geworden. Verder merkt zij op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat bekeerde moslims die actief deelnemen aan huiskerken wel een groot risico lopen om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij behoort tot deze groep, aangezien zij een moslima was die zich bekeerd heeft tot het protestantisme en zij actief heeft deelgenomen aan haar huiskerk.

2.2.13.2. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij zich baseert op gedateerde informatie, wijst de Raad verzoekende partij er vooreerst op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Waar verzoekende partij dan ook stelt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt achterhaald is, komt het aan verzoekende partij toe om deze informatie aan de hand van concrete gegevens te weerleggen. Verzoekende partij laat evenwel na informatie aan te brengen waarmee zij aantoonde dat de informatie door het Commissariaat-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, deel 3, "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Iran – Christenen; actuele situatie*" van 22 januari 2013) niet correct zou zijn.

Verder merkt de Raad op dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij, waaronder haar bewering in Iran te zijn bekeerd tot het protestantisme en actief te hebben deelgenomen aan een huiskerk. Verzoekende partij heeft derhalve geenszins aannemelijk gemaakt te behoren tot het risicoprofiel waarvan sprake in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.2.14. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 57/7ter (artikel 48/6 sedert 1 september 2013) van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT